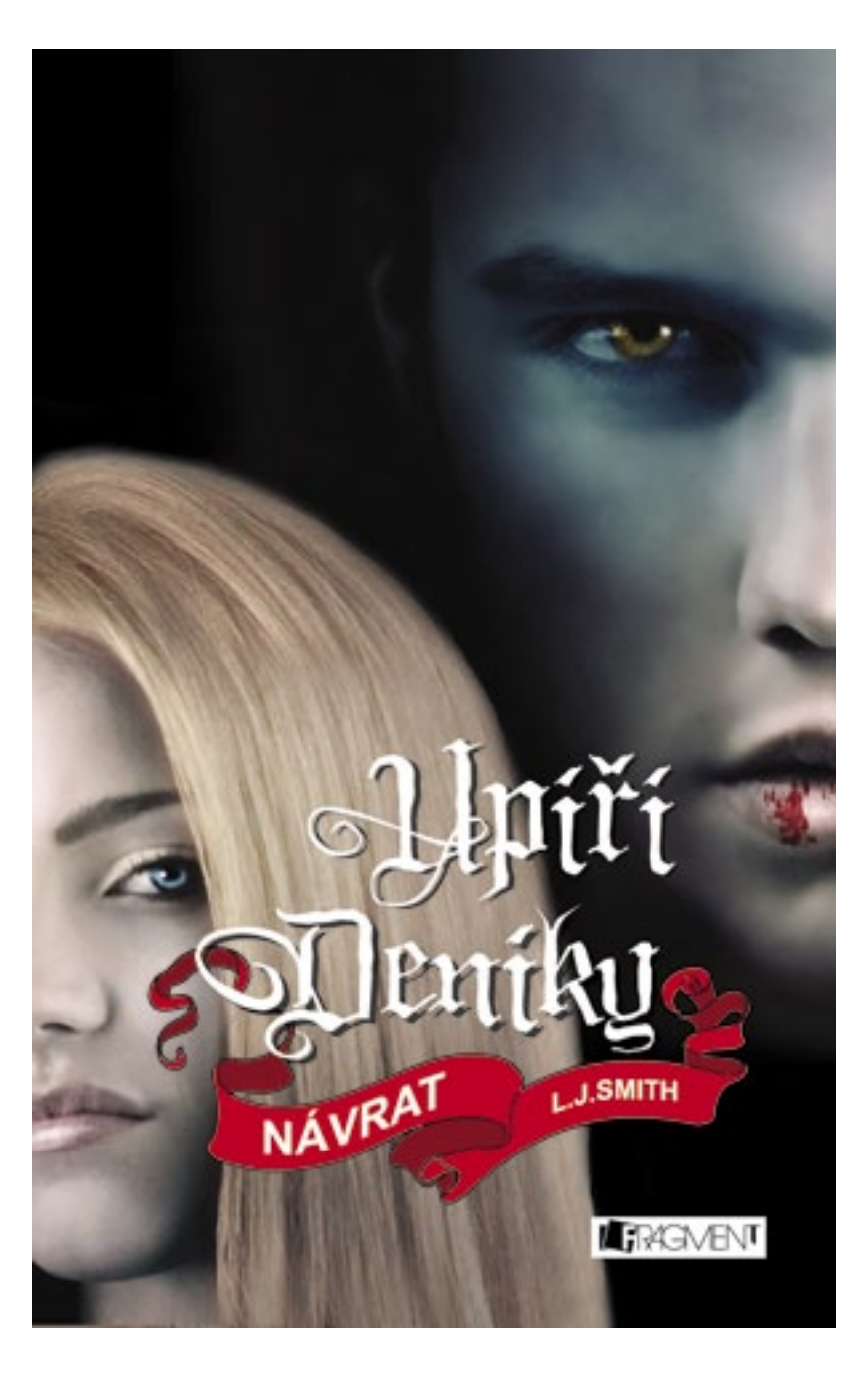




Upíří Deníky

NÁVRAT

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Návrat

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz



E-knihy v edici:

L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

L. J. Smith – Upíří deníky – Souboj

L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť

L. J. Smith – Upíří deníky – Temné shledání

L. J. Smith – Upíří deníky – Návrat

L. J. Smith – Upíří deníky – Soumrak

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Návrat – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Upíří Deníky



NÁVRAT

L.J.SMITH

*S láskou pro Kathryn Jane Smithovou,
mou zesnulou maminku.*

Předmluva

Ste-fane?

Elena se rozčílila. Nedokázala to slovo, v duchu tak zřetelné, vyslovit tak, jak si přála.

„Stefane,“ pomohl jí. Opíral se o loket a hleděl na ni těma svýma očima, které ji vždycky skoro přiměly zapomenout, co se to právě pokoušela říct. Zářily jako zelené jarní lístky ve slunečním svitu. „Stefane,“ zopakoval. „Dokážeš to vyslovit, lásečko?“

Elena mu vracela vážný pohled. Byl tak krásný, až jí to lámalo srdce – bledé, ostře řezané rysy a tmavé vlasy nedbale spadající přes čelo. Toužila vtělit do slov všechny ty pocity, které se hromadily za hradbami jejího nemotorného jazyka a tvrdošíjné mysli. Bylo toho tolik, na co se ho chtěla zeptat... a co mu chtěla říct. Ale slova ještě nepřišla. Zadržela se jí na jazyku. Nedokázala mu je poslat ani telepaticky – vyšly jí jen roztráštěné obrazy.

Ostatně – byl to teprve sedmý den jejího nového života.

Stefan jí to řekl, když se poprvé probudila, když poprvé otevřela oči po návratu z Druhé strany, když umřela jako upír – to byla schopná mluvit a dělat všechny ty věci, které nyní zřejmě zapomněla. Stefan nevěděl, proč všechno zapomněla – nikdy neviděl nikoho, kdo vstal z mrtvých, kromě upírů – kterým Elena bývala, ale rozhodně už není. Stefan jí také nadšeně potvrzoval, že se její znalosti každý den šíří jako požár: nové obrazy, nová myslí formulovaná slova. I když někdy pro ni bylo snadnější komunikovat než jindy, Stefan si byl jistý, že zanedlouho bude zase sama sebou. Pak se zase začne chovat jako teenager, kterým ve skutečnosti je. Už nebude mladá dospělá s dětskou myslí, taková, jakou ji zjevně chtěli mít duchové: dívku, která vidí svět novými očima, očima dítěte.

Elena si myslela, že duchové jednali trochu nefér. Co když si Stefan mezi tím najde někoho, kdo umí chodit a mluvit – a dokonce i psát? Eleně to dělalo starosti.

To byl také důvod, proč ji před pár dny Stefan nenašel v posteli, když se v noci vzbudil. Našel ji v koupelně, jak úzkostně zírá do novin a pokouší se dát nějaký smysl těm mrňavým klikyhákům, o kterých věděla, že jsou to slova, která kdysi znávala. Na papíře byly stopy jejích slz. Klikyháky jí vůbec nic neřikaly.

„Ale proč, lásko? Naučíš se znovu číst. Tak proč spěchat?“

Teprve pak si všiml kousků tužky, polámané v příliš silném sevření, a hromady papírových ubrousků. Pokoušela se na ně překreslovat slova. Možná kdyby uměla psát jako ostatní, Stefan by přestal spát v křesle a držel by ji v náručí na té velké posteli. Nešel by hledat někoho staršího nebo chytřejšího. *Věděl by*, že je dospělá.

Viděla, jak si to Stefan pomalu skládá v hlavě, a pak si všimla, že mu do očí stouply slzy. Byl vychován k tomu, že nesmí nikdy plakat, ať už se děje cokoli. Ale nyní se k ní otočil zády a dlouho pomalu a zhluboka dýchal.

A pak ji vzal do náruče, vzal ji do postele ve svém pokoji, pohlédl jí do očí a řekl: „Eleno, řekni mi, co chceš, abych udělal. I kdyby to byla holá nemožnost, já ti to splním, přísahám. Tak řekni.“

Všechna slova, která mu chtěla říct, byla stále zablokovaná uvnitř. I v jejích očích se zaleskly slzy a Stefan jemně otřel prsty, jako by snad trochu drsnějším dotykem mohl poškodit cenný obraz.

Pak k němu Elena zvedla tvář, zavřela oči a lehce napšpulila rty. Chtěla polibek. Ale...

„Máš teď duši dítěte,“ bránil se Stefan. „Nemůžu toho zneužívat...“

Kdysi ve starém životě mívali znakovou řeč, kterou si Elena stále pamatovala. Poklepala si pod bradou, prá-

vě na tom nejjemnějším místečku – jednou, dvakrát, třikrát.

Znamenalo to, že se cítí nepříjemně... jako by byla příliš plná... Znamenalo to, že chce...

Stefan zasténal.

„To *nemůžu*...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Ještě nejsi znovu sama sebou...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Poslouchej mě, lásko...“

ŤUK! ŤUK! ŤUK! Hleděla na něj prosebnýma očima. Kdyby mohla mluvit, řekla by: *Prosím, věř mi trochu – nejsem úplně hloupá. Prosím, poslouchej to, co ti nedokážu říct.*

„Ty trpíš. Ty skutečně trpíš,“ přeložil si to Stefan se zmatenou rezignací. „Já – kdybych... kdybych... si vzal jenom trochu...“

Najednou byly Stefanovy prsty chladné a jisté, když jí naklonil hlavu, zvedl k sobě její tvář a naklonil ji přesně v *tom* úhlu... a pak ucítila dvojité bodnutí, které ji přesvědčilo víc než cokoliv jiného, že je naživu a přestala být duchem.

Potom si byla velmi, velmi jistá, že Stefan miluje jen ji a nikoho jiného, a mohla říct Stefanovi některé z těch věcí, které mu říct chtěla. Ale musela mu to sdělovat v drobných výkřicích – ne však výkřicích bolesti – a hvězdy,

komety a světelné pruhy padaly všude kolem ní. A byl to Stefan, kdo nakonec nebyl schopen říct jediné slovo. A Stefan nakonec oněměl úžasem.

Elena měla pocit, že to je fér. Pak ji držel v náručí celou noc a ona byla šťastná.

Damon Salvatore se vznášel ve vzduchu, a aby se neřeklo, opíral se o jednu větev... vlastně ani nevěděl, jakého stromu. A komu na tom záleží? Byl vysoký, umožňoval mu nahlížit do pokoje Caroline Forbesové ve třetím patře a pohodlně mu podepíral záda. Opíral se o větve, ruce sepnuté za hlavou a jedna luxusně obutá noha se mu houpala nad devíti metry prázdného prostoru. Cítil se pohodlně jako kočka a pozoroval dění napůl přivřenýma očima.

S příchodem čekal na onu magickou chvíli ve 4:44 ráno, kdy Caroline začne praktikovat svůj bizarní rituál. Už ho viděl dvakrát a byl jím fascinován.

Najednou ho bodl komár.

Což bylo směšné, protože komáři upíry nekoušou. Je-

jich krev není výživná jako lidská. Ale rozhodně to pocítil jako malé komáří bodnutí vzadu na krku.

Otočil se a ohlédl. Vnímal voňavou letní noc všude kolem, ale neviděl nic.

Asi jehličí nějakého stromu. Žádná létající potvora. Ani nic nelezlo po stromě.

Tak dobře. Asi to byla jehlička stromu. Ale fakt to bolelo. A ta bolest se zhoršovala, místo aby ustávala.

Že by poslední bodnutí včely? Damon si opatrně prohmatal šíji. Žádný pupenec ani žihadlo. Jen malé naběhlé bolavé místočko.

O chvíli později opět jeho pozornost upoutalo okno.

Nebyl si úplně jistý, o co jde, ale ucítil náhlé chvění Sil kolem Caroline, jako když bzučí dráty vysokého napětí. Před několika dny ho to sem přivábilo, ale když dorazil, nebyl schopný určit zdroj.

Hodiny odtikaly 4:40 a zazvonil budík. Caroline se probudila a vstala z postele. Pěkná holka, pomyslel si s rozpustilým obdivem. Kdybych byl zlotřilý člověk, a ne upír, pak by tvoje čest – pokud ti tedy nějaká zbyla – mohla být v ohrožení. Naštěstí pro tebe jsem se takových věcí musel vzdát skoro před půl tisíciletím. Damon na vteřinku blýskl úsměvem, pak zase zvázněl a do očí se mu vloudil chlad. Pohlédl opět do otevřeného okna.

Ano... vždycky měl pocit, že jeho pitomý mladší bratr Stefan Caroline Forbesovou patřičně nedoceňuje. Ne-

bylo pochyb, že ta dívka stojí za pohled: vysoká, dozlatova opálená, pěkně tvarované tělo a bronzové vlasy, které jí spadaly kolem tváře v měkkých vlnách. A ta její mysl. Přirozeně zlá, pomstychtivá a zlomyslná. Rozkošná. Pokud se Damon neplete, tak zrovna něco kutí u stolu s malými panenkami voodoo.

Fantazie.

Damonovi se líbily tvůrčí typy.

Cizí Síly se stále chvěly kolem a jemu se pořád nedařilo je lokalizovat. Jsou snad *uvnitř* té dívky? Určitě ne.

Caroline chvatně hrábla po něčem, co vypadalo jako hromádka hedvábných zelených pavučin. Svlékla si tričko a – skoro rychleji, než mohlo upírovo oko postřehnout – na sebe hodila spodničku, ve které vypadala jako princezna z džungle. Upřeně zírala na svůj vlastní obraz ve vysokém zrcadle.

No, na co teď asi čekáš, holčičko? přemýšlel Damon.

Radši by se měl držet při zemi. Zatřepotala se černá křídla, jedno ebenově černé pero se sneslo k zemi a pak už byl vidět jen výjimečně velký havran na stromě.

Pak se Caroline usmála jako na pozdrav.

Damon teď konečně dokázal lokalizovat zdroj Sil. Sídlil v zrcadle. Ale ne ve stejném *rozměru*, ve kterém se nacházelo zrcadlo, spíš někde uvnitř něj.

Caroline se chovala divně. Odhodila dlouhé bronzové vlasy dozadu, takže teď jí spadaly v omračující zá-

plavě po zádech; olízla si rty a usmála se, jako se žena směje na milence. Když promluvila, Damon ji slyšel úplně zřetelně.

„Děkuji ti. Ale dnes ses opozdil.“

V pokoji stále nebyl nikdo kromě ní – a Damon neslyšel žádnou odpověď. Ale rty Caroline v zrcadle se nepohybovaly v souladu se slovy skutečné Caroline.

Bravo! pomyslel si, jako vždy ochotný ocenit nové lsti vůči lidem. Skvěle provedeno, ať jsi kdo jsi!

Pokusil se odezírat slova dívky ze zrcadla a zachytil něco jako *omlouvám se. A nádherná.*

Damon naklonil hlavu.

Carolinin odraz říkal: „... nebudeš muset... po dnešku.“

Skutečná Caroline chraplavě odpověděla: „Ale co když je nedokážu oklamat?“

A odraz: „... mít pomoc. Nedělej si starosti, v klidu si odpočiň... “

„Dobře. Ale nepřijde nikdo k nějakému... no, *smrtelnému* úrazu, že ne? Tedy, nemluvíme tady o smrti – pro lidi?“

Odraz: „Proč bychom měli...?“

Damon se pro sebe usmál. Kolikrát už takového rozhovory slyšel? Sám pavoučí lovec, už věděl, jak to chodí: Nejdříve musíte dostat mouchu do sítě, pak ji ujistit, že je v bezpečí, a než si to uvědomí, můžete od ní získat skoro cokoli... až ji pak už *nepotřebujete*.

A pak – tmavé oči mu zablýskaly – přijde čas na novou mouchu.

Teď Caroline nervózně svírala prsty v klíně. „Jenom jestli doopravdy – však víš. To, cos slíbil. Opravdu jsi myslel vážně to, co jsi říkal o lásce ke mně?“

„... věř mi. Postarám se o tebe – i o tvé nepřátele. Už jsem začal...“

Náhle se Caroline vypjala – a že by toto její gesto klukům ze Střední školy Roberta E. Leea stálo za pohled... „To je všechno, co chci,“ řekla. „Mám už plné zuby ustavičného ‚Elena tohle a Stefan tamto‘... a teď to celé začne znovu.“

Caroline se prudce zarazila, jako kdyby jí někdo zavěsil telefon a ona si to zrovna uvědomila. Na okamžik se vřela rty a sekla pohledem. Ale pak se pomalu uvolnila. Očima pořád sledovala zrcadlo a zvedla jednu ruku, až jí zlehka spočinula na břicho. Hleděla na ni a rysy jí najednou změkly, její tvář nabyla výrazu obav a nervozity.

Ale Damon nespouštěl ani na okamžik oči ze zrcadla. Normální zrcadlo, normální zrcadlo, normální zrcadlo – a teď! Až v úplně posledním okamžiku, když se Caroline odvracela od zrcadla, záblesk rudé barvy.

Plameny?

Hm, co se to asi děje? přemýšlel váhavě. Zavířil křídly a opět se přeměnil z elegantního havrana v ďábelsky krásného kluka lenošícího ve větvích vysoko na stromě.

To stvoření ze zrcadla určitě není odsud, z Fell's Church. Ale znělo to, jako že se chystají nějaké potíže pro mého bratra, pomyslel si Damon a jemný krásný úsměv mu na okamžik spočinul na rtech.

Nic nemiloval víc než sledovat, jak se pokrytecký a lichoměrný Stefan (*jsem lepší než ty, když nepiju lidskou krev*) dostává do problémů.

Mládež z Fell's Church – i někteří dospělí – pokládala příběh Stefana Salvatora a místní krásy Eleny Gilbertové za moderní verzi Romea a Julie. Obětovala svůj život za jeho, když byli oba v zajetí šílené Katherine, a on pak zemřel na zlomené srdce. Kolovaly fámy, že Stefan není *úplně* člověk... ale něco jiného. Démonický milovník, za jehož vykoupení Elena zemřela.

Damon znal pravdu. Stefan je mrtvý se vším všudy – ale je mrtvý už stovky let. A je pravda, že je upír, ale nazývat ho démonem bylo jako prohlašovat o víle Zvoněnce, že je ozbrojená a nebezpečná.

Mezitím Caroline nepřestávala mluvit k prázdnému pokoji.

„Jen počkej,“ šeptala a hrabala se v neurovnaných hromadách papírů a knih, kterými měla zanesený stůl.

Prohrabávala papíry, dokud nenašla miniaturní videokameru, na které zářilo zelené světélko jako jediné nemrkající oko. Připojila kameru k počítači a vyfukala heslo.